

Ivan Antić

RELIGIOZNOST

UPUTSTVO ZA UPOTREBU

Beograd, 2020.

Izdavač:
Samostalno izdanje
© Copyright: 2020 by Ivan Antić

Registrovano u JAA - Autorskoj agenciji za Srbiju A.D.
kao autorsko delo.

www.ivantic.info

Dizajn korica:
Zoran Ignjatović
<https://ignjatoviczoran.weebly.com>

ISBN-13:
ISBN-10:

SADRŽAJ

Uvod - Zašto je potreban ovakav priručnik	5
Tvorac.....	11
Stvaranje.....	13
Stvaranje sveta kroz sedam faza	23
Stvaranje čoveka	27
Čovekova duša	33
Neispoljen i ispoljen Bog	40
Ispoljavanje božanskog kroz pet dimenzija	42
Kako je zaista stvoren svet - Jedno lično viđenje	51
Riba nije svesna vode	57
Izgon iz raja - Božanska svest se ispoljava u svoju suprotnost	58
Suprotnost od božanskog jeste naša stvarnost	62
Geostrateška politika Omega tačke u odvajanju čoveka od Boga	70
Religioznost zasnovana na negativnom odnosu prema svetlu	88
Princip prisile i prinude u religioznosti	95
Greh i pokajanje	108
Reinkarnacija je odgovor na pitanje zašto su neki ljudi religiozni a neki nisu	114
Sedam stanja religioznosti	124
Religioznost čoveka broj jedan ili prve čakre	126
Religioznost čoveka broj dva ili druge čakre	128
Religioznost čoveka broj tri ili treće čakre	132
Religioznost čoveka broj četiri ili četvrte čakre	134
Religioznost čoveka broj pet ili pete čakre	136
Religioznost čoveka broj šest ili šeste čakre	137
Religioznost čoveka broj sedam ili sedme čakre ...	138
Šta religioznost nije	148
Religioznost i smrt	152

Molitva	165
Molitva i zakon privlačenja	165
Molitva kao disciplina i podsećanje	172
Direktna molitva svom božanskom izvoru spolja	175
Molitva kao kontemplacija i predanost	191
Religioznost i čuda	194
Seksualnost i religioznost - oduvek zajedno	200
Vaskrsenje je prizemljenje duše	215
Čovek u hramu ili hram u čoveku	223
Kako doživeti Boga kao bezuslovnu ljubav	231
Religioznost i razvoj civilizacije	243
Demonizam i doktrina probuđenja	257
Religioznost, folklor i crkve	260
Religioznost i vreme	264
Raznolikosti religijskog iskustva	270
Ispravna religioznost jeste ispravno razumevanje među ljudima	285
Novo informatičko doba i religioznost	288
Kad će biti kraj sveta	294
Napomene	297

UVOD

ZAŠTO JE POTREBAN OVAKAV PRIRUČNIK

Najbolje je započeti razumevanjem značenja samih reči.

Šta nam govori reč *religija*?

Etimologija reči *religija* potiče od latinskog *re-* (ponovo) i *lego* (izabrati, odlučiti, pažljivo razmotriti ili ponovo proći). Ponovo povezati.

Pojam religije izvodi se takođe iz glagola "religere" a odnosi se na izdvajanje nečega od običnih stvari, a u prenesenom smislu znači odnošenje s poštovanjem prema nečemu čemu se pridaje uzvišeno značenje.

Suština ove reči je u povezivanju, a to podrazumeva nekoga ko se povezuje sa nečim. Ko se povezuje sa čime? Ako samo kažemo: čoveka sa Bogom, onda postoji opasnost da tu i završimo priču prihvatanjem dogme. Odgovor na pitanje ko se povezuje sa čime zahteva odgovor na pitanje ko je zapravo čovek i ko ili šta je zapravo Bog.

U otkrivanju tog odgovora otkriva se svo bogatstvo univerzuma i života; sav smisao života. Otkrivanje tog odgovora jeste religioznost. Onaj ko smatra da ga je našao, nije više religiozan čovek - postao je fanatik.

Religioznost kao 'ponovno povezivanje' ne odnosi se na nekog apstraktnog Boga, nego se odnosi na činjenicu da je čovekov položaj na ovom svetu zapravo niže stanje od njegovog pravog, izvornog stanja kojeg je imao pre rođenja. Svaka religioznost podrazumeva da je čovekovo stanje na ovom svetu svojevrsan pad u zaborav svesti

svoje duše, da se njegova egzistencija ogleda u tome da je postao nesvestan prave prirode svoje suštine. Zbog pada u zaborav čovek je svoju božansku suštinu projektovao spolja, u spoljašnje hramove, a svest o svom božanskom poreklu zamenio religijama. Sve što radi na ovom svetu jeste da se vraća svojoj božanskoj suštini, probija se kroz nesvesnost ka svesnosti.

Zato nema čoveka koji se nije obratio višoj sili. To dokazuje da je svaki čovek makar intuitivno svestan da je na nižem položaju i da postoji "viša sila". U podsvesti svakog čoveka postoji sećanje da nismo samo telo koje se rađa i umire, da smo pre ovog života imali iskustvo postojanja; imamo i duboko intuitivno uverenje da ćemo postojati i nakon tela.

Ljudi su od najstarijih vremena imali religiozan odnos prema postojanju i životu. Od kamena ili drveta napravili bi religijski idol i obožavali ga. Verski objekti i hramovi oduvek su bili najveći i nabolje izgrađeni objekti, daleko bolje od domova u kojima su živeli. To pokazuje da je kod ljudi uvek bila dominantna svest o životu koji je viši od fizičkog tela, koji prethodi rođenju tela i koji se nastavlja posle smrti tela. Stoga religioznost nije samo puka želja ljudi za besmrtnošću, strah od smrti, već odraz sećanja na besmrtnost, na svoju istinsku prirodu koja je u teškim fizičkim uslovima života samo privremeno zaboravljena.

Zajedno sa uverenjem da postoji viša sila koja nadilazi naše telo i um, ***religioznost predstavlja i svest o razlici šta sve čini viša sila a šta možemo i šta treba da učinimo mi sami.*** Na ispitivanju te razlike nastala je sva kultura čovekova i sva nauka, sav razvoj ljudske civilizacije. Kultura čovekova jeste usklađivanje onoga što sami činimo sa smislom postojanja, sa prirodnim zakonima, sa moćima i delanjem šire celine, naše usklađivanje sa stvarnošću. To je ona dilema sa kojom se svi susrećemo u životu više

puta: kako da delamo, da li da preduzmemo akciju kako bi rešili problem, ili da sačekamo i vidimo kako će se stvari same razrešiti. Preuzimanje akcije često vodi u nasilje i destrukciju (greh) ako nije usklađeno sa objektivnom stvarnošću. Akcija je uspešna samo ako je usklađena sa višim silom po kojoj sve postoji, sa prirodnim zakonima.

Nerazumevanje više sile, odnosno prave prirode božanskog, dovodi do pogrešnog delovanja čovekovog na ovom svetu. Pri tome se razumevanje kreće u oba smera: mi spoznajemo sami sebe kroz delovanje sa kojim odmeravamo šta možemo da učinimo mi, a šta čini viša sila. Tek kada spoznamo sebe znaćemo šta čini viša, božanska sila, odnosno kako da delamo. Tek kada spoznamo božansku moć delovanja, mi ispravno spoznajemo sebe. Uvek smo na pola puta. Kao na vagi mi odmeravamo šta je do nas a šta nije, šta možemo a šta ne možemo, šta treba a šta ne treba da činimo. Cilj je postizanje savršene ravnoteže a ne prevage jedne strane. U savršenoj ravnoteži događa se svest o jedinstvu svega, o jedinstvu nas samih i našeg delovanja, sa svetom i Bogom. Tim stalnim odmeravanjem spoznajemo i sebe i božansku moć više sile. Ne možemo sebe da spoznamo bez uzimanja u obzir šta sve čini viša sila, kao što ne možemo da spoznamo božansku silu bez upoznavanja sebe, kroz delovanje sa kojim se usklađujemo sa božanskom silom.

Od najstarijih vremena ljudi su se molili višoj sili da im da "hleb nasušni", da im ukaže milost, a to znači pomogne u teškoćama života. Stoga pravi smisao religioznosti mora biti razvoj svesti da se nauči kako se stvara "hleb nasušni" svojim rukama, kako da se život učini milostivim putem znanja o životu, o prirodnim zakonima, i ovladavanjem životom na pravi način, a to je način koji je usklađen sa prirodnim zakonima, ne protiv njih. Pravo poznavanje prirodnih zakona nije ništa drugo do uskla-

đenost sa njima. Tada će čovek biti izvor božanske milosti. Neće više imati potrebe da je traži od više sile. Traženje pomoći od više sile bilo je samo inspiracija da čovek nauči kako da sam poveća moć svoga delovanja, kako da sam postane milostiv.

Stoga nauka i religija potiču iz iste osnove, iz čovekovog divljenja čudesnom savršenstvu prirode koja je stvorila naše telo i um, iz naše težnje da je razumemo i uskladimo se s njom. Nauka je instrument religioznosti. Naučno istraživanje je identično religioznoj svesti o postojanju koje nadilazi telo i um, samo s tom razlikom što naučno istraživanje ne prejudicira zaključke i ne drži se unapred datih istina kao dogmi (bar ne bi trebalo). Ona ima teorije i hipoteze ali one služe samo kao radna pretpostavka dolaženja do dokaza i razumevanja zakona o stvarnosti postojanja. Dakle, nauka radi na konkretnom otkrivanju istine postojanja, korak po korak, dok čovek svesno ne dođe do spoznaje prave prirode stvarnosti i može kreativno da učestvuje u njenom delovanju.

Religioznost istinu o postojanju izvlači iz dubine čovekove duše kao intuiciju i sećanje.

Obe metode su potrebne jedna drugoj da bi bile celovite. Religioznost deluje kao inspiracija koja nas privlači ka najvišoj stvarnosti, a nauka kao radna metoda koja nas gura napred i rešava praktične probleme. Treba ih samo uskladiti kroz razumevanje njihovog zajedničkog cilja.

Ako naučnik ne usklađuje rezultate svoga rada sa svešću svoje duše, ako njegovi naučni metodi i rezultati ne ispunjavaju njegovu dušu, ako nisu u interesu života, onda nije radio ispravno.

Ako religiozan čovek ne ispoljava svest svoje duše, svoj odnos prema božanstvu kroz konstruktivan rad i

kreativnost u spoljnjem, fizičkom svetu, onda nije religiozan na pravi način.

Naučnik mora da bude religiozan a religiozan čovek mora da postupa kao naučnik.

I jedan i drugi traže odgovor o stvarnosti. I jedan i drugi se vraćaju svojoj božanskoj suštini koju su davno izgubili. Religiozan čovek je svoj povratak pokušavao kroz hramove i religije, a naučnik kroz nauku. Ali ni jedan ni drugi se sa svojom suštinom neće ponovo povezati spolja, već u boljem upoznavanju same stvarnosti ovde i sada. Oboje će božansku stvarnost naći u prirodnim zakonima. Božanska stvarnost nikada nije ni bila odvojena od njih samih, samo su je postali nesvesni. Potrebno im je samo veliko buđenje.

Zaborav se uvek ispoljava projektovanjem problema i rešenja spolja. Buđenje se uvek događa spoznajom problema i rešenja u sebi, promenom sebe samoga, spoznajom sebe.

Onaj ko još uvek traži odgovor je tih, pažljiv i otvoren za sve, jer očekuje odgovor odasvud. Pravi naučnik je stalno otvorenog uma za sve mogućnosti i opažanja svih pojava. Pravi vernik je stalno u molitvi i kontemplaciji, čak i kada radi. Onaj ko misli da je našao odgovor o stvarnosti postojanja, postaje destruktivan. Vernik kao fanatik a naučnik kao tvorac oružja i drugih tvorevina koje su destruktivne prema prirodi i životu. I jedan i drugi na silu nameću svoju destruktivnost. Dogmatičnost uništava i nauku i religiju.

Istinska religioznost i istinska nauka jesu samo u otvorenosti uma za novo, za ono što je više i šire od samog uma, u ispoljavanju svesti čovekove duše na ovome svetu.

Religioznost nije ni stanje ni osećanje niti verovanje, već razvojni proces. Taj proces započinje od čovekovog nezrelog i detinjastog očekivanja "magije sa neba" koja

rešava probleme, do postajanja zrelim i sposobnim da sam stvara sve što je potrebno ("bićete kao bogovi").

Religioznost je proces odrastanja i usklađivanja sa stvarnošću. Zaista je naivno pomisliti da su ljudi samim rođenjem sposobni da prepoznaju stvarnost sveta u kome žive. Dosadašnja istorija puna destrukcije, i današnja realnost dokazuju da je čovek daleko od toga da prepozna stvarnost, a još dalje od toga da delotvorno učestvuje u njoj. Još uvek smo u ranoj fazi tog procesa, još uvek se bavimo magijom na sve moguće načine, racionalnost i odgovornost su još uvek nedovoljno zastupljeni. Ljudska prava i slobode su još uvek samo ideje za koje moramo da se borimo. Čovečanstvo je još uvek mlado i pokazuje sve odlike nezrelosti.

Dakle, u čovekovoј religioznosti nikada se nije radilo o Bogu i nebeskim stvarima, već o delovanju čovekovom na ovom svetu i njegovom usavršavanju. Da budemo bolji ljudi.

Bolje razumevanje celog tog procesa, kako da budemo bolji ljudi, uskladiće religioznost na najbolji mogući način. Otuda proističe potreba za jednim ovakvim priručnikom.

TVORAC

Pogledajmo najpre prirodu samog božanskog koje "stvara" da bismo mogli razumeti sve što je stvoreno. Božansko koje stoji iza ispoljavanja svega možemo nazvati *božanski Apsolut*, to je neutralan naziv, jezički i logički je najviše korektan. Tako neće biti zabune na kojeg ili čijeg Boga mislimo kada govorimo o njemu.

Božanski Apsolut je sve što jeste i sve što može da bude, i ono što sve omogućava, što je bilo pre svega i što je u svemu i biće posle svega, što je iznad ili nezavisno od svega. Takva je priroda Apsoluta. On takođe zaslužuje epitet 'božanski' zato što je uzvišen, iznad svega stvorenog. Njega takođe odlikuje i savršena svesna namera u svemu.

Božanski Apsolut je sve što jeste i izvor je svesti. Njegova priroda je čista svest o sebi. Kao takav, zbog same prirode svesti, on mora da se ispolji i izrazi da bi imao percepciju sebe, da bi bio svestan sebe. Percepcija se uvek događa između subjekta i objekta. Zato on mora da se ispolji kao objekt, kao sve što može da bude. To je ovaj kosmos ili priroda u svim dimenzijama, onima koje opažamo čulima i onima koje postoje ali ih ne opažamo.

Apsolut ne može da ostane on sam bez ispoljavanja, jer tada dolazi do paradoksa, kada je neispoljen ostaje ništa, praznina, *sunyata*, kako je to već opisano u ezoteričnim učenjima, a ništavilo ne može da postoji. Zato božanski Apsolut uvek mora da bude ispoljen. Otuda se oduvek govorilo o dvojnoj prirodi božanskog: kao neispoljenog i kao ispoljenog. Međutim, u svom ispoljavanju ne može ni da bude ništa drugo nego uvek on sam, jer ništa nije moguće izvan njega samoga. U tome je pravi razlog

zašto se oduvek tvrdilo da "nema drugog Boga osim Boga", da je prava religioznost u monoteizmu.

Zato se božanski Apsolut ispoljava na samo jedan jedini način: u svoju prividnu suprotnost.

Prividna suprotnost Apsoluta (kao beskrajno velikog) jeste tačka ili 'božanska čestica' (kao beskrajno malo).

Tu tačku je opisao još Euklid i dao joj je sva svojstva Apsoluta. Prava priroda tačke jeste sam Apsolut.

Ta tačka je u Vedama nazvana *bindu*. Ona je seme iz koga nastaje univerzum.

Zato što je ova suprotnost moguća samo kao privid, jer ništa izvan božanskog Apsoluta nije moguće, od davnina se govorilo o svetu kao iluziji (*maya, avidya*), a o Bogu kao jedinjoj stvarnosti.

Ta prividna suprotnost ili 'božanska čestica' ne postoji kao čestica već kao vibracija. Ona stalno vibrira kao sve što postoji, vibrira trenutno, mnogo brže od svetlosti. Njene vibracije kreiraju sve druge oblike, atome i molekule. Njena vibracija jeste energija. Zato uporedo postoje i čestice i energija, ne mogu se razlikovati jedno od drugog. Zapravo, samo naš način posmatranja razlikuje česticu od energije.

STVARANJE

Budući da ništa nije moguće izvan Apsoluta, ništa drugo ne može da se ispolji iz njega nego on sam u prividu svoje suprotnosti, kao tačka ili 'božja čestica'. Apsolut je prema toj suprotnosti beskrajno velik, a tačka njegova suprotnost: beskrajno mala. Ta tačka ili 'božja čestica' ne radi ništa drugo nego samo vibrira tako brzo da je to zapravo trenutno. Ona ne postoji u vremenu, bezvremena je i zato je njena vibracija trenutna.

'Božanska čestica' vibrira trenutno tako da *svojim vibracijama stvara privid mnoštva pojava*. Jedna vrsta njene vibracije stvara ono što na našem grubom planu vidimo kao jednu subatomsku česticu, jedan atom, ili jedan elemenat, druga vrsta njene vibracije stvara drugi elemenat i tako dalje. Različite vibracije jedne iste 'božanske čestice' stvaraju privid različitih čestica i elemenata koje dalje same postaju složene tako da stvaraju sve grublje elemente i sve ovo što opažamo kao 'materiju' i mnoštvo objekata.

Ovo možemo reći i na drugi način da postane još jasnije.

Prostor jedini nema svojstva. Njega nazivamo božanskim Apsolutom. Prva pojava u prostoru koja ima neka svojstva, koja ima neki trodimenzionalni oblik jeste foton, svetlost. *Foton je osnovno polje energije, to je prvo složeno ispoljavanje 'božje čestice' o kojoj ovde govorimo*. Fotoni se uvek kreću kroz prostor zato jer su prva manifestacija u prostoru koja je različita od prostora, oni se kreću maksimalno brzo koliko može jedan objekt da se kreće, a to je brzina svetlosti.

STVARANJE SVETA KROZ SEDAM FAZA

U najpoznatijoj verskoj knjizi stoji da je Bog stvorio svet za sedam dana. Iza toga se krije zakonitost broja sedam. Naime, u svakom procesu razvoja sadržano je sedam faza. Te faze postoje u procesu formiranja kristala, u širenju fotona, odnosno svetlosti i oni daju sedam boja, širenju vibracija zvuka koji daju sedam tonova, u procesu rasta i sazrevanja svakog živog bića. Princip od sedam faza postoji i u širenju toplote, magnetizmu, hemijskim reakcijama i svim ostalim prirodnim procesima. To sve postoji zato jer je sam univerzum ispoljen kroz sedam faza. Od začetka svakog procesa do njegovog ostvarenja javljaju se sedam faza usled kojih dolazi do finih promena i prilagođavanja. Tih faza zapravo ima šest a sedma je začetak novog ciklusa. U svakoj fazi može doći do promene smera razvoja. To važi i za oblikovanje prirode i za događaje. To omogućava stalnu i univerzalnu raznovrsnost svih oblika i događaja. Te faze su zapravo promene u vibracijama. One se odvijaju po zakonitostima koje nam otkriva fraktalna ili sveta geometrija, zlatni presek.

Nauku o razmerama ispoljavanja božanskog prema zakonu broja sedam preneo nam je G. I. Gurdjieff iz drevnih manastira Srednjeg Istoka, a detaljnije ju je izneo njegov učenik P. D. Ouspensky u svom delu "Predavanja iz kosmologije".

Prema tom učenju božanski Apsolut se ispoljio na progresivan način kroz sedam faza. Te faze ispoljavanja Božanskog holograma su nalik na razbijanje ogledala u sve manje i manje deliće, od kojih svaki i dalje odražava celu sliku božanskog Apsoluta. Te faze se razvijaju spiral-

nim kretanjem i kruženjem od više razmere ka nižoj, sledeći zakonitost zlatnog preseka. Tim putem se i svest postojanja spušta u sve niža stanja. Svaka razmera dobija svoju svest o sebi i ona automatski ponavlja prvobitnu iluziju da je samodovoljna i tako stvara sledeću nižu razmeru, u kojoj je svest više uslovljena.

1. Apsolut kao celina i sólo Božansko. On omogućava sam bezvremeni kosmički prostor (eter, akaša) koji omogućava sve drugo. To je čisto postojanje koje prethodi svesti o Sebi.

2. Božanska svest se iz kosmičkog prostora ispoljava kao sve galaksije. One iznad sebe imaju samo čist prostor koji ih sadrži i ništa više. Prostor odgovara etru ili kvantnom polju iz koga nastaju sve čestice i elementi. Njegova prva manifestacija je svetlost fotona.

3. Božanska svest se u galaksijama ispoljila kao sve zvezde. Zvezde su prvi konkretan oblik ispoljavanja svesti. Zvezde su prvi, elementarni objekti koji imaju stabilnu koherentnu masu, koja je nastala od sudaranja fotona. Zato je rečeno da se božanska svest najpre ispoljila kao svetlost a iz svetlosti masa, odnosno ovo što opažamo kao materijalni svet. Zato iza svake fizičke pojave, kada se vidi njena suština, javlja se svetlost. Kroz zvezde božanska svest postaje svetlost i izvor života.

(Galaksije se sastoje iz zvezda, stoga je pitanje šta je prvo nastalo, da li galaksije ili zvezde, isto što i pitanje da li je starije pile ili jaje. To otkriva bezvremenu prirodu ove najviše razmere stvarnosti koja je najbliža božanskom Apsolutu. To je paradoksalno za naš um koji je od vremena.)

4. Od tog ispoljavanja božanske svesti sačinjena je i naša zvezda, Sunce. Kroz sunce se ispoljava mogućnost da se svest ispolji kroz život individualnih ljudskih duša na

STVARANJE ČOVEKA

Budući da je univerzum hologram, sve je sadržano u svemu, i čovekovo biće je sastavni deo tog holograma, čovek je mikrokosmos u kome su sažeti svi zakoni i principi kosmosa.

Univerzum je hologram u kome je sve povezano u jedinstvo, ali to jedinstvo se ispoljava na simetričan i analogan način, na spoljašnji svet i unutarjni. Čovekov um je na razmeđi te podele. Ta podela ne postoji izvan čovekovog svesnog uma, ega. Um/ego postoji samo zato da nam stvori privid da postoji naša individualnost odvojena od spoljašnjeg sveta, da bismo mogli da funkcionišemo na ovom svetu kao da zaista postoji svet objekata.

Mistično učenje Hermesa Trismegistosa govori da "kako je gore tako je dole, kako je unutra tako je spolja". Jevanđelja nam govore da se "carstvo nebesko nalazi u nama", da najpre njega treba da potražimo (u sebi) da bismo ga našli spolja (u svakodnevnom životu). Na ulazu u egipatski hram u Luksoru, spolja stoji napisano: "Telo je kuća božija". Sa unutarne strane hrama dopisano je: "Čoveče, spoznaj sebe i spoznaćeš Boga."⁷

Poruka svih tih učenja je sledeća: sve više dimenzije nalaze se u čoveku, čovek je sačinjen od svih dimenzija postojanja. Zato je za čoveka primaran metod spoznaje sveta taj da najpre spozna sebe. Zapravo te dve spoznaje idu uporedo, spoznaja sveta i samospoznaja su međusobno zavisne i povezane. Otuda je neophodan materijalni razvoj civilizacije zajedno sa čovekovom spoznajom ili bogospoznajom. To ne može da se razvija odvojeno. Čove-

kov uticaj na spoljašnji svet je ogledalo njegovog razvoja i samospoznaje.

Kao što ćemo videti ovde u drugim poglavljima, nije moguće postići bogospoznaju bez razvoja materijalne kulture i civilizacije uopšte. Bilo je mnogo nerazumevanja, verskih i civilizacijskih sukoba oko tog pitanja, ona su aktuelna danas više nego ikada.

Čovek spaja dva suštinska izraza postojanja, spoljni i unutarnji, ispoljeni sa neispoljenim, materijalni i duhovni. Sve se to spaja kroz čoveka i njegova dela na ovom svetu. Tokom čitave istorije čovekov um nije radio ništa drugo nego spajao ono što je taj isti um prividno razdvajao: spoljašnje sa unutarnjim, vidljivo da nevidljivim, materijalno sa duhovnim, događaje sa smislom.

I u čoveku je sažet zakon broja sedam. On se izražava kroz cikluse sazrevanja od po sedam godina, i u sedam stanja svesti koje odgovaraju sedam čakri, psihonegetskim centrima koji povezuju stanja svesti sa fizičkim delovanjem, koje sačinjavaju sedam karmičkih nivoa postojanja i delovanja, uključujući i sedam nivoa religioznosti.

Učenje o čoveku kao kosmičkom biću sadržano je u učenju *sankhye* o *puruši*, koji je izvor božanske svesti koja sve omogućava, dok sama ta reč *puruša* označava čoveka. *Sankhya* čovekovu suštinu ili dušu izjednačava sa božanskom svešću koja sve omogućava. Slično postoji i u kabalističkom učenju o Adamu Kadmonu, prvom čoveku, prvom biću koje je nastalo stvaranjem kosmosa. Upanišade opisuju praiskonskog čoveka sastavljenog od istih elemenata koji sačinjavaju svet. Prema tim učenjima ovo božansko biće boravi u ljudskom srcu, kao Sopstvo ili duša čovekova. Istovremeno boravi u svim zvezdama. U hinduističkoj tradiciji, primordijalni čovek je identifiko-

ČOVEKOVA DUŠA

Čovekova duša je individualni odraz božanske svesti ili Apsoluta koji je sve što postoji. Sve što postoji je božanski Apsolut. Duša je svesni subjekat svega što postoji, samog božanskog Apsoluta. U svesnom subjektu, duši, sažima se smisao svega što postoji. Postojanje ide ka smislu, ništa ne postoji besmisleno. Sve postoji radi nekog smisla. Duša je činilac koji sakuplja smisao svega što postoji. Na taj način duša je kreativni činilac. Ona smisao proverava u praksi, kreiranjem novih mogućnosti postojanja.

Postojanje i svest su jedno isto. Sve što vidite, dodirujete, osećate i opažate na bilo koji način, sva ta gruba materija oko vas, jeste zapravo svest, božanska svest, sve to postoji samo usled svesne namere da postoji tako kako jeste u svakom trenutku. U tom smislu sve je živo, kao što ste i vi živi. Vi ste sada, i oduvek ste bili uvek ćete biti u okeanu božanske svesti, kao riba u vodi, kao dete u majčinoj utrobi. Taj opis je drugim rečima izrečena ista stvar, da je božanska svest samo ovo postojanje ovde i sada, kao sve što jeste.

Božanska svest kao postojanje uvek ima individualne oblike, postojanje nije bezlično, ono uvek ima određene oblike, od elemenata do događaja. Svest-postojanje se uvek individualizuje. Zato sve postoji u nekom obliku. Svest uvek kreira sve oblike, sve događaje, i zato što postoji mnoštvo oblika postoji i mnoštvo monada svesti koje ih kreiraju.

Božanska svest se uvek deli u monade, u individualne oblike, od najvišeg božanskog izvora gde su te

monade danas poznate kao arhandeli i serafimi, oni se razgranavaju kao drvo što se od korena i glavnog stabla sve više deli i umanjuje u sve veće mnoštvo grančica. Tako se isto monade božanske svesti, koje su na najvišim dimenzijama kreirale sam kosmos i galaksije, mnoštvo svetova podobnih za život, sve više dele i razgranavaju u sve finije oblike dok ne postanu nad-duše i individualne duše koje se rađaju u fizičkim telima.

U fizičkom svetu sve ima svoj individualni oblik. Da bi to bilo moguće, potrebno je da svest koja stoji iza svakog oblika bude individualna. **Individualnost svesti, sama po sebi, spontano stvara individualne oblike.** Počevši do najviših monada arhandeoske svesti Apsoluta, preko anđeoskih i ljudskih duša, svako biće ima svoju individualnu svest, i svako od njih, na svom nivou, razmeri i dimenziji, stvara fizičke oblike i događaje. Da bi postojalo mnoštvo individualnih pojava i bića potrebno je da se svest individualizuje. Tako se mnoštvo bića i pojava koje sačinjavaju svet, stvara spontano samom individualizacijom božanske svesti. Nije sam Bog stvorio svako biće i svaku pojavu. One su se stvorile samom individualizacijom božanske svesti, kao posledica te individualizacije.

Tu postoji subordinacija, svest jednog crva daleko je od ljudske ili anđeoske svesti, jer je nastala daleko niže u lancu uzročnosti, ali i dalje je u pitanju jedna ista božanska svest u crvu kao i u čoveku i anđelu. Ona se razgranavala u sve dalje i sitnije oblike, u sve što je mogla.

Sama individualizacija božanske svesti događa se usled potrebe za ispoljavanjem svih svojih mogućnosti, sve-što-jeste (Bog) ispoljava se kao sve-što-može-da-bude (svet, kosmos, život).

Ipak, ne može se reći da ima beskrajno mnogo monada svesti kao što ima beskrajno mnogo oblika postojanja. Jedna monada proizvodi mnogo oblika. Ne

NEISPOLJEN I ISPOLJEN BOG

Ako je univerzum hologram, tada ništa nije različito od najvišeg božanskog Apsoluta, od Boga, pa ni mi sami. Mi smo Bog sam. Ali ipak to ne znamo i ne vidimo to tako. Sebe doživljavamo ne samo kao odvojenog od Boga već kao njegovu totalnu suprotnost. Tako se i ponašamo jer imamo božansku slobodu da ispoljavamo sve što može da bude ispoljeno, a to uključuje i najveće iluzije. Kakvi smo mi tako vidimo i sve oko sebe, jer svet nam uvek izgleda onakav kakvim ga vidimo. Samo sa svešću duše možemo da ga vidimo kakav jeste.

U tome je suština celog događaja "stvaranja sveta": i svet i stvaranje sveta postoji samo u umu koji misli da je odvojen od božanske celine. Svet nije stvoren. Stvoren je samo um u iluziji svoje odvojenosti od božanske celine. Da bi svoju odvojenost iscelio, um zamišlja da je svet stvoren.

Kako je ipak došlo do toga da se naš um oseća odvojen?

Božanski Apsolut je sve što jeste i izvor svesti. Kao takav, zbog same prirode svesti, on mora da se ispolji i izrazi da bi imao percepciju sebe, da bi bio svestan sebe. Percepcija se uvek događa između subjekta i objekta. Zato on, kao subjekt, mora da se ispolji kao sve što može da bude, kao svi objekti. To je ovaj kosmos u svim dimenzijama, koje opažamo čulima i one koje postoje ali ih ne opažamo.

Apsolut ne može da ostane on sam jer tada dolazi do paradoksa, kada je neispoljen ostaje ništa, praznina, *sunyata*, kako je to već opisano u ezoteričnim učenjima, a ništavilo ne može da postoji. Zato božanski Apsolut uvek

mora da bude ispoljen kao on sam, u svom ispoljavanju ne može da bude ništa drugo nego uvek on sam, jer ništa nije moguće izvan njega samoga.

Stoga, božanski Apsolut postoji na dvojak način: i kao neispoljen (kao on sam, kao apsolutno), i kao ispoljen (kao sve što jeste, kao relativno). Ta dva aspekta su za naš otuđeni um paradoksalni, ali su u osnovi jedno isto.

Nije stvarnost paradoksalna; samo je naš um u paradoksalnom stanju i samo on vidi stvarnost kao paradoksalnu. Stvarnost ne može biti paradoksalna, ona je jedna božanska celina. U toj celini jedino što može da se pojavi kao virtuelna paradoksalna pojava jeste um u čovekovom telu. Samo kada se celina posmatra iz takvog uma koji je sam u paradoksalnom stanju, koji misli da je odvojen od celine, svet izgleda kao odvojen od celine, od Boga, samo takvom umu izgleda da je svet stvoren odvojen od Boga. Zato se kaže da je svet stvoren samo u umu, da nema sveta izvan uma itd.

Pa ipak, da bi se došlo do tako savršene pojave kao što je individualan um čovekov, u savršenoj virtuelnoj odvojenosti od Apsoluta, ispoljavanje božanskog Apsoluta mora da se dogodi kao:

1. *nešto novo* - da se ispolji se kroz pet dimenzija, i
2. kao *nešto drugo* - da se ispolji kao svoja suprotnost.

ISPOLJAVANJE BOŽANSKOG KROZ PET DIMENZIJA

Da izgleda kao *nešto novo* božanski Apsolut postiže ispoljavajući sebe kroz sve dimenzije, od najfinije do najgrublje.

Sve religije uče da postoje 'viši svetovi', 'carstvo nebesko'. Ezoterično znanje govori nam detaljnije o tome. Ti 'viši svetovi' su, naučno govoreći, više dimenzije. Sve su one delovi iste prirode u kojoj živimo, ona se sastoji iz više dimenzija, samo što su naša čula i psihologija percepcije takvi da opažamo samo grubu fizičku stvarnost, samo fizičku dimenziju. Ima ih više.

Najviša i najfinija dimenzija je ona koja je u svim pravim ezoteričnim učenjima predstavljena etrom ili akašom, a to u savremenoj fizici odgovara univerzalnom kvantnom polju. To odgovara čistoj svesti u čoveku. Opažamo je kao sam prostor koji je univerzalni ishod svega ostalog.

Zatim ide dimenzija koja je predstavljena elementom vazduha, to je svet ideja ili misli u čoveku. Manifestuje se spolja i kao gasovito stanje elemenata.

Zatim element vatre koji predstavlja energiju, nameru da se ideje ostvare, u čoveku to je volja, ono što nas pokreće svakog trenutka zajedno sa mišlju. Spolja su to sva zračenja.

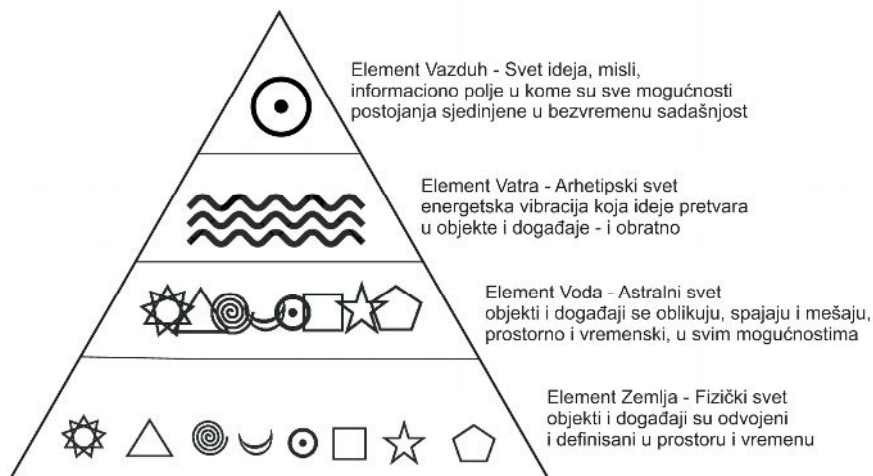
Zatim sledi imaginacija koja detaljno i u svim aspektima oblikuje jasnu sliku ostvarenja ideje. Ona se održava emocijama. Ništa se ne održava niti ostvaruje bez emocija. Koliko nešto želimo toliko to ostvarujemo. To je

predstavljeno elementom vode. Spolja su to sva tečna i plazmatična stanja.

Na kraju je element zemlje koji predstavlja konačno, fizičko ostvarenje ideje. Spolja je to gruba ili materijalna realnost.

Dakle sve je to jedan isti proces razbijen kroz te dimenzije koje su predstavljene elementima. Sve je to u nama, mi smo sačinjeni od svih dimenzija prirode pa zato čovek ima misli (vazduh), volju (vatra), imaginaciju i osećanja (voda), i sve to u fizičkom telu (zemlja). Samo je u ljudskom biću sabrana moć da misli, da ima volju, da oseća i da fizički ostvaruje ideje. Zato religije govore da je čovek stvoren na kraju, kao najsavršenija tvorevina božanskog ispoljavanja.

Sve dimenzije kroz koje se božansko ispoljava imaju piramidalnu strukturu. Otuda toliko piramida svuda u svetu, od najstarijeg doba. Tačka na vrhu je akaša ili etar. Zatim idu elementi koji predstavljaju različite stepene zgušnjavanja ideja sve do ovoga što opažamo kao grubu fizičku realnost na zemlji.

KAKO JE ZAISTA STVOREN SVET JEDNO LIČNO VIĐENJE

Jedna od sporednih posledica moje prakse meditacije (*za zen, shikantaza*) tokom 40 godina bila su i vantelesna iskustva. Ispitivao sam sve aspekte tog iskustva, sve zakonitosti astralnog sveta. Samo sam sa jednom pojavom bio zbunjen. Kada bih u astralu uzleteo uvis, nadišao bih oblike ovoga sveta koje u nižem astralu još uvek postoje, i ušao u ono što nazivaju viši astral i mentalni svet, ili *hiperspace*. Tu nema oblika iz ovog sveta već samo apstraktnih i geometrijskih oblika koji se smenjuju brzinom misli u fantastičnim bojama. Prema izloženim dimenzijama piramidalnog geštalta prirode iznetom u prethodnom poglavlju, iznad toga je samo područje etra ili akaše. Poželo sam da uđem u njega ali uvek kada bi se uzdigao maksimalno "visoko" iznad najvišeg astrala vratio bih se u fizičko telo. To vraćanje je bilo praćeno najvišim blaženstvom *samadhija*, u kome su svest i postojanje jedno isto, u blaženstvu (*sat-chit-ananda*). Takvo blaženstvo bi trajalo nekoliko dana. Naravno, prva pomisao mi je bila da nisam uspeo da "uđem u etar", da sam se zato vratio u telo.

Međutim, sa dovoljno životne zrelosti, odnosno sposobnosti da meditativnu svest iz *samadhija* u meditaciji primenim u životu, sazeo mi je sledeći uvid. Moje automatsko vraćanje u fizičko telo nakon pokušaja da nadiđem astralnu i mentalnu ravan, nije bio neuspeh već potpuni uspeh zato jer područje etra ili *akaša* nije tamo negde gore u apstraktnim visinama i dimenzijama, već ovde i sada, to je sve što jeste ovde i sada, to je svest najviše, bezvremene realnosti ovde i sada, to je sam ovaj fizički svet.

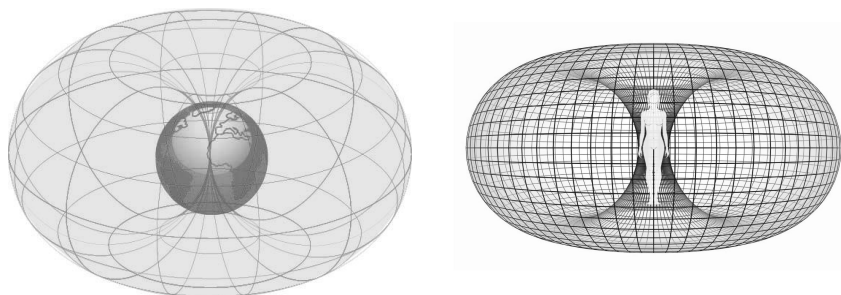

Kada se nadiđe svet oblika automatski se vraćate u oblik jer praznina (*sunjata*) i oblik (*tathata*) su jedno isto, *samsara* i *nirvana* su jedno isto. Tačnije, tada se vraćate u stvarnost, a stvarnost je sve što jeste ovde i sada, svaki oblik i događaj u vremenu i prostoru. Nema ničeg što nije najviša stvarnost.

Učenje Nagardune mi je pomoglo da to razumem, ali sasvim je drugačije kada to direktno doživite.

Govoreći jezikom fizike, kvantno polje ili eter, nije mikroskopsko malo polje koje je dosežno samo u indirektnim ispitivanjima sa akceleratorima čestica, već je to sam ovaj prostor u kome sve postoji. Sve što postoji u pojavnom univerzumu, sva "materija" nastaje trenutno iz vibracije kvantnog polja, iz samog prostora. Zato je značajnije rači *akaša* upravo prostor.

Materija nastaje iz kvantnog polja ili prostora putem vibracija koje slede zakonitost fraktala i zlatnog preseka. Svuda u prostoru postoje takva mesta gde nastaju te vibracije, ona su manja ili veća. Najveća su 'crne rupe' u kosmosu, najmanja su u središtu svakog atoma. Oko svih tih mesta nastaje torus, osnovna struktura vibracija koja oblikuje svako telo. Sve što postoji u fizičkom univerzumu, od elektrona preko čoveka i zvezda do galaksija, postoji po modelu torusa. Čovekova aura ima isti oblik torusa, kao i sve što daje život, jabuke i drugo voće.

U središtu svakog torusa postoji jedna 'crna rupa', čist prostor, akaša ili etar, "ulaz" u kvantno polje.

Njihove različite veličine proizvode sve razlike u oblicima svega što postoji u kosmosu. Najveće 'crne rupe' stvaraju galaksije. Manje stvaraju zvezde, ali njihova veličina je takva da, u skladu sa svojom razmerom, na rubu svoga torusa izaziva povratno polje (ono nastaje u interakciji sa okolnim prostorom drugačije vibracije) koje stvara visoke vibracije svih elemenata koje zato, usled visokih vibracija, stvaraju visoku temperaturu. To se ispoljava kao vrela plazma koju vidimo na površini zvezda, kao njihovu svetlost. Unutrašnjost zvezda je hladna i tamna upravo zbog ovakve njihove strukture i etra u središtu.

Kada je 'crna rupa' još manja ona opet na rubu svoga torusnog polja stvara vrelu plazmu od svih elemenata, ali ona pored vrele plazme te elemente može da drži i u ohlađenom stanju. To se događa zato jer je 'crna rupa' manja nego kod zvezda i elementi mogu da se formiraju i u hladnijem stanju, ne samo kao plazma, već i kao konkretni elementi odvojeni u prostoru. Tako se na rubovima tih manjih 'crnih rupa' pored vrele plazme formira i ohlađena kora od elemenata i to vidimo kao planete.

Planete i sva nebeska tela su sfernog oblika upravo zato jer su nastala od torusnog kretanja energije. Svaka planeta je šuplja i u svom središtu ima jednu malu zvezdu, koja ima malu 'crnu rupu'. Planete u svojoj kori zadržavaju vibracije središnjeg sunca, jer kora svakako nije ravnomerno ohlađena, pa tako ispod ohlađene površine postoji i magma koja ponekad izbije u erupciji vulkana. I ta pojava sledi obrasce torusa pa tako vulkani svuda na Zemlji i drugim planetama postoje na istim geografskim širinama. Opet, nisu sve planete iste veličine pa tako one veće, sa malo većom 'crnom rupom' u svom središtu

imaju i veću temperaturu koja onemogućava formiranje čvrste ohlađene kore od elemenata. Tako one postoje kao veliki gasni džinovi (Jupiter, Saturn i Neptun) jer su suviše male da bi bile zvezde a suviše velike da bi bile planete sa hladnom korom.

Torus ima oblik sfere zato što je sfera bezgranična. Sfera je kao takva direktan odraz bezgraničnog prostora. Jedini trodimenzionalni oblik u koji može bezgranični prostor da se projektuje i izrazi jeste sfera. Zato su sva nebeska tela sferna.

Tako je nastao svet iz božanske svesti, kvantnog polja etra. Tako je nastao i čovek.

Zapravo, usled holografske prirode postojanja u kome ništa nije odvojeno i sve se odražava u svemu drugom, veliko u malom i obratno, sve ovo se događa u svakom trenutku i sve ovo čovek direktno spoznaje u trenutku kada svest (Boga) prepozna kao postojanje i postojanje kao svest (Boga), a to je iskustvo *samadhi* u meditaciji.

Kada čovek izlazi iz stanja *samadhi* u meditaciji i počine da se kreće i radi, tada nastaje svet, postaje ispoljen. Kada čovek uđe u meditaciju, u *samadhi*, svet nestaje, postaje neispoljen. Međutim, meditant je ipak tu, postoji uvek, ne bi meditirao, ulazio i izlazio iz meditacije da ne postoji uvek, ali kada je u *samadhiju* on postoji u božanskoj stvarnosti. Jedina razlika stvorenog i nestvorenog sveta jeste u njegovoj spoznaji kao božanske stvarnosti, i kako učestvujemo u njemu.

Kosmološka teorija Jačeg antropičkog principa (*Strong Anthropic Principle* ili SAP) kaže da fundamentalne konstante prirode, kao što je odnos između mase protona i mase elektrona, moraju da budu upravo ovakve kakve jesu da bi se javila evolucija života zasnovanog na ugljeniku i, u krajnjem vidu, da bi nastao čovek kao svesni posmatrač. Vidljive osobine svemira, kakve su u svemu, nisu

proizvod slučajnosti ili prirodne selekcije između više mogućnosti, nego su posledica sasvim određene svrhe: stvaranje uslova za nastanak svesnog subjekta, čoveka.

Eto, to je cela priča o stvaranju sveta.

Da bismo ispravno razumeli odgovor na pitanje o nastanku sveta treba još jednom naglasiti suštinu: svet nije stvoren, svet se i dalje stvara u svakom trenutku, a kako će da se stvara zavisi od nas i naše percepcije, od svesti, i našeg delovanja u svetu. Nije isti svet bez čoveka i sa čovekom. To je tako očigledno.

Postoje svetovi gde nema života, tačnije gde nema svesnih subjekata. To su uvek pusti svetovi gde se ništa ne događa, gde nema života. Čim se pojavi makar i najmanji svesni subjekat, bakterije, tu počinje da se nešto događa i stvari se menjaju. Što je svesni subjekat složeniji i savršeniji u percepciji i delovanju, to se svet u kome on živi brže i više menja i usavršava. Naša planeta se burno menja jer je naša svesnost sve više prisutna, ovde je puno svakojake svesnih subjekata. Ne menja se baš usklađeno jer ni svest tih subjekata nije usklađena.

Pre čoveka (svesnog subjekta) odrađena je samo jedna polovina posla, ispoljila se samo mogućnost za život, stvaranje uslova, postavljena je pozorišna scena. Sa čovekom kao svesnim subjektom koji može svesno da dela, biće odrađena druga polovina posla, a to je osvešćenje smisla postojanja, spajanje božanske svesti sa postojanjem, kada čovek kao svesni subjekat spozna da je apsolutno svaka tvorevina i pojava sama božanska svest, i da nema ničeg drugog osim nje. To je svrha evolucije. Početak i kraj sveta spajaju se u čoveku zato što svest u čoveku, sa kojom je on svesni subjekat, jeste ista ona božanska svest koja sve stvara.

Dakle, ni nauka ni teologija vam ne mogu pomoći da spoznate tajnu stvaranja sveta dok svoje svesno delo-

vanje ne uskladite sa prirodom sveta. Vaša percepcija i vaše delovanje su dve polovine iste celine koja otkriva tajnu sveta. Ispravna percepcija i ispravno delovanje zajedno otkrivaju stvarnost sveta. Kada ste ispravno usklađeni sa svetom tada ste ispravno religiozni, i tada imate ispravan naučni um. Ispravna usklađenost sa svetom jeste cilj i svrha religioznosti i nauke. Zato nas religioznost i nauka zajedno uče delovanju u svetu.

Ukratko rečeno: kada uskladite svoju percepciju i svesnost sa svojim delovanjem, tako da ne bude nikakve razlike između svesti i delovanja, ni u intenzitetu ni u sadržaju i smislu, tada će vam biti jasna priroda ovoga sveta i bićete usklađeni sa njim. Sa Bogom.

Svoju svest smatrajte za Boga, a svoje delovanje smatrajte za sav spoljašnji svet. Nećete pogrešiti. Sve što se događa u univerzumu jeste njihovo razdvajanje kao iluzija u čovekovom umu i spajanje u Jedno kao stvarnost.

Čovek je nasledio stvaranje sveta od Boga, on je njegov mali pomoćnik. Još uvek nije usavršio zanat, ali naporno se radi na tome.

RIBA NIJE SVESNA VODE

Ribe u vodi imaju problem sa opažanjem vode. Nisu je svesne dok ne budu izbačene iz vode. Tek tada uviđaju njen značaj, kada počnu da se koprcaju na suvom.

Veoma sličan problem imaju vernici sa opažanjem božanskog. Nisu svesni da su sve vreme u njemu, da ih božanska svest omogućava u svemu, da je sav život dizajniran božanskom inteligencijom.

Sama svest u ljudima, sa kojom žive, deluju i opažaju svet, nije njihova, nastala u njihovim glavama, već je samo delić univerzalne božanske svesti koje naši mozgovi primaju kao radio prijemnici, usporavaju je i individualno koriste.

Zbog tog usporavanja i individualnog korišćenja nama ljudima izgleda kao da imamo neku drugačiju svest, svoju, ličnu, odvojenu od božanske celine. Zbog takve ograničene svesti nama izgleda da smo odvojeni od Boga, da tek treba nekako da mu se približimo, da se upoznamo. Ne vidimo da smo uvek u njemu kao ribe u vodi.

Ne radimo nikada ništa mi prema Bogu i za Boga, već uvek sam Bog sve radi kroz nas, jer sve je on, nema ničeg drugog osim njega. Takva je priroda njegovog postojanja. Mi samo treba da se probudimo u jedinoj realnosti koja je on sam. Koja smo mi sami.

Način tog buđenja sličan je izbacivanju ribe iz vode. Tek kada se nađemo u suprotnosti od božanskog stanja, kada počnemo da se koprcamo u patnji i zabludi, u grehovima, onda postajemo svesni više realnosti, da svest i život u nama nisu samo naša svojstva, već da sve delimo sa božanskom celinom, da je sve povezano u Jedno.

Kada spoznamo kako smo izbačeni iz raja moći ćemo da se vratimo u raj.

IZGON IZ RAJA BOŽANSKA SVEST SE ISPOLJAVA U SVOJU SUPROTNOST

Sedam faza stvaranja ili ispoljavanja božanskog Apsoluta jesu zapravo način na koji se božanski Apsolut ispoljava u svoju suprotnost.

Da izgleda kao *nešto drugo* božanski Apsolut postiže stvaranjem čoveka i njegovog uma koji jedini u svim univerzumima ima potpunu slobodu da ima iluziju da je odvojen od celine koja ga sačinjava, da je nešto drugo a ne sama celina. Takva savršena iluzija ne postoji nigde drugde u kosmosu i u nijednoj dimenziji. Postoji samo u čovekovojoj glavi.

Rečeno je da je Bog čoveku dao slobodnu volju. Ovde ćemo objasniti šta to zapravo znači.

Suprotna tačka božanskog jeste čovekov individualni um (ego) koji se smatra odvojenim od celine, od božanskog. To je nadalja suprotna tačka božanskog Apsoluta. To je dno dna celog postojanja: čovek, naučnik, agnostik i ateista, ili zločinac i ubica, koji misle da ne postoji Bog, da postoji samo materija, da je živ samo kao telo i da je odvojen od božanske celine. Jednako daleko je i vernik koji misli da je odvojen od Boga i da treba da mu se vrati.

Ali to je ujedno i najveća kreativnost božanskog u svojoj težnji da se ispolji kao nešto drugo, i da to drugo, taj mali um (ego) ima svu slobodu da radi šta hoće u svom neznanju. Ili da se otuđuje od Boga kao naučnik, ili da se vraća Bogu kao vernik, slobodu da stvara i razara, da bude dobar, loš i zao.⁹ Dakle, *najveća iluzija jeste ujedno i najveća kreativnost božanskog*. Dalje od toga se ne može. Zato od te najdalje tačke ispoljavanja božanskog može da sledi

samo povratak njemu samome. Celokupna ljudska egzistencija, sve što se zbiva u svakom umu ljudskom zasniva se na drami iskušavanja svih iluzija slobode da može da radi šta hoće ili da spozna da je deo celine, i kako da se vrati božanskoj celini.

Ispoljavanje božanskog Apsoluta je nalik na kruženje jednog istog. On se ispoljava kao nešto drugo i novo. Sve se to događa u njegovoj imaginaciji. Budući da je svemoguć, i njegova imaginacija je svemoguća, odnosno izgleda kao najgrublja stvarnost. Ne bi trebalo imaginaciju božju da upoređujemo sa svojom, slabom i prividnom. Njegova imaginacija je snažna i savršeno ubedljiva, sa svim fizičkim zakonima najgrublje realnosti koja postoji. Vrhunac božanske stvaralačke imaginacije jeste da stvori privid da postoji nešto drugo i odvojeno od njega samoga. To je vrhunac iluzije ali ujedno i vrhunac kreativnosti svesti. Bog to postiže samo u čoveku, u njegovom umu koji je identifikovan sa telom (ego).

To je najdalja tačka do koje ide ispoljavanje sveta kroz sve dimenzije i univerzume. Posle nje samo može da sledi povratak izvornoj božanskoj svesti sebi samoj.

Kružno ispoljavanje božanske svesti iskazano je drevnim simbolom jin-jang.

To je poznata priča o "prvom i posljednjem" o "Alfa i Omega", za Boga se kaže da je Alfa i Omega, za Isusa takođe. Ispoljavanje božanskog je predstavljeno simbolom kruženja božanskog Apsoluta. Tačka Alfa je izvor u božanskom, a tačka Omega je krajnja suprotna tačka ispoljavanja nakon koje sledi povratak izvoru i celovitosti. To je univerzalni model kruženja energije, u nama i izvan nas. Suprotnosti postoje ali su dijalektički povezane i uvek sadrže jedna drugu, po modelu holograma.

Crno polje predstavlja spontano i uslovljeno ispoljavanje svih mogućnosti oblikovanja neorganskog i organskog života prirode. Kada dosegne maksimum savršenstva u organskom obliku javlja se bela tačka. To je princip svesti u materiji, slobode u uslovljavanju. Ta bela tačka je svest u čoveku, svesni um. Tada počinje prepoznavanje celog procesa, čovek postepeno osvešćava celokupno postojanje i kada prepozna njegov smisao on se vraća božanskom izvoru, Alfa tački. To vraćanje predstavlja belo polje koje se postepeno povećava. Taj svesni razvoj se odigrava unutar čoveka, kao čovekova samospoznaja. Kada on dođe do svog vrhunca, spajanja s Alfa tačkom, božanskim Apsolutom, kada prepozna svoje jedinstvo sa njom, on sadrži i iskustvo svoje suprotnosti, crnu tačku. To znači da je svest božanskog Apsoluta o sebi sada kompletna, prošla je sve mogućnosti, sve što jeste ispoljilo sa kao sve što može da bude. To je prikazano savršenim krugom u kome kruže svetli i tamni princip.

Sve ljudske sudbine i karmičke drame obrću se i balansiraju oko te dve tačke. Svaki čovek ima samo dva izbora: ili da se vrati božanskom izvoru (Alfa) ili da bude rob iluzija vlastitog uma i ega (Omega).

Međutim, pošto ništa nije bilo moguće izvan samog božanskog Apsoluta, i taj "povratak" je samo privid, kao i sve drugo. Ništa nije moglo biti odvojeno niti izgubljeno

da bi se moglo vratiti ili ponovo spojiti. Sve je to bilo samo u imaginaciji božanskog Apsoluta. Ali pošto je njegova imaginacija jednaka najvišoj realnosti koju možemo da zamislamo, čak i mnogo više od toga, to je za nas i jedina realnost koju možemo da zamislamo. Zato je opravdano tako predstavljati celu stvar, kao "ispoljavanje" božanskog u kosmos i život i kao "povratak" božanskom, kao buđenje i otkrovenje, kao spasenje. Uostalom, u iluzijama svoga uma toliko smo zastranili da nam zaista treba spasenje.

Budući da je univerzum hologram, sve je to u nama, kao što je i izvan nas.

SUPROTNOST OD BOŽANSKOG JESTE NAŠA STVARNOST

Omega ili krajnja suprotna tačka je naša realnost u kojoj živimo. Ovde nam sve izgleda kao da smo potpuno odvojeni od Boga. Osnovni razlog zašto ne vidimo božansku prisutnost u svemu što postoji jeste u načinu ispoljavanja božanskog u svoju prividnu suprotnost, u Omega tačku. U blažem obliku tu iluziju imaju svi obični ljudi i vernici, da je Bog negde tamo, "gore", "na nebu", a oni ovde "dole", "na zemlji", da preko nekih rituala i vere treba da mu se približe, povežu se sa njim ili nekako usklade. Kod ljudi koji ni takvu veru u Boga nemaju postoje ekstremni slučajevi kada ova suprotnost stvara realnost nalik na pakao. Ukratko, što je više nasilja, mržnje i sukoba to je Omega tačka više udaljena od Alfa.

Detaljan opis Omega tačke i naše realnosti je u sledećem.

Monade božanske svesti, od kojih potiču naše duše, na najvišim dimenzijama stvaraju sve moguće virtuelne realnosti kao igre u kojima isprobavaju sve mogućnosti postojanja. Jedna od njih je i život na Zemlji. Duše zatim zaranjaju u život na Zemlji koristeći fizička tela kao avatari. Svaka duša je jedan aspekt božanske svesti koja igra zemaljsku igru. Ta igra je zapravo istinsko kristalisanje svih mogućnosti svesti kroz slobodnu volju. U tome je suština ispoljavanja božanske svesti. Ta svest preko individualnih duša kreira mnoštvo stvarnosti i igra mnoštvo uloga unutar njih. Te uloge su inkarnacije ljudskih duša. Inkarnacija je samo igra prividnog odvajanja od svog izvora, božanske svesti Apsoluta. Položaj duša u jednoj fizičkoj inkarnaciji je ambivalentan u smislu da iako mora da doživi samozaborav, ona nikada zapravo ne može pot-

puno da izgubi vezu sa svojim božanskim izvorom. Otuda potiče religioznost kod svih ljudi, koja se javlja u svim mogućim oblicima.

Sav karmički razvoj individualne duše tokom serije inkarnacija jeste usklađivanje zaborava sebe sa sećanjem sebe, svoje božanske suštine. Zaborav sebe je Omega tačka, božanski izvor je Alfa tačka. Cela igra ljudskih života je usklađivanje savršenog kruženja svesti oko tih dvaju tačaka. Ceo fizički kosmos zapravo postoji kao poligon za igru prividnog odvajanja duše od svog izvora.

Suština je u tome da maksimalno odvajanje od svog izvora, maksimalan zaborav sebe, daje najveću slobodu kreativnosti koja je u osnovi same božanske svesti. Zato je to odvajanje potrebno, da bi se ta suština kristalisala na Omega tački, na zemaljskom planu.

Ovde imamo paradoks. Udaljavanjem od Alfa tačke, od božanskog izvora, ispoljava se veća kreativnost. Izvor sve kreativnosti je božansko u alfa tački, ali ona se konkretno ispoljava tek u svojoj suprotnosti, u Omega, u slobodi svega što može da bude na sve načine.

Ta krajnja tačka daje nam iluziju da možemo da radimo šta hoćemo, pa tako i radimo. Svesni smo samo čula i materije, bez 'više sile' bez 'milosti božje' i zato smo prinuđeni da sami uzmemo stvar u svoje ruke i da se borimo za svoj opstanak. Koliko manje imamo svest o božanskoj sili, kao neuslovljenoj ljubavi koja sve omogućava, toliko više imamo iluzornu potrebu da primenjujemo svoju silu (koja uvek prelazi u nasilje), da se borimo za opstanak, jer ubeđeni smo da realno postoji samo ono što sami proizvedemo. Kada mnoštvo ljudi ima takvo ubeđenje onda dolazi do nadmetanja među njima, do sukoba. Otuda toliko nasilja na ovom svetu. Nasilnici su najveći materijalisti. Radeći na taj način kolektivno stvaramo paklenu realnost. Svo zlo, nasilje i destrukcija koju